

αύτης ὁ Ἐπιτάφιος ἀνυψούμενος ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἱερέων, μὲ πομπὴν καὶ μὲ παρατάξι, μὲ ἀκολουθίαν ἀπείρου πλήθους, μὲ συνοδίαν δεκάδος στρατιωτῶν, καὶ διαδὸς βραγχίων σαλπίγγων, περιφέρεται ἀνά τοὺς κυριωτέρους δρόμους τῆς πόλεως, κατακλιόμενος ὑπὸ τῶν ἀτελευτήτων ἐκρήξεων φοβερῶν πυροτεχνημάτων. Ἀλλοίμονον ἂν δύο Ἐπιτάφιοι διαφόρων ἐκκλησιῶν συναπαντηθοῦν. Τὴν ἐπομένην πολλὰ θύματα θὰ ἀριθμῆ ἡ ἀστυνομία τῆς πόλεως. Κραταῖα μάχη συνάπτεται μεταξὺ τῶν ἀντιθέτων ἐκκλησιαζομένων, αἱ ροκέτες, τὰ χαλκούνια ἐκρήγνυνται μαινιδῶ, βούζου μαινόμενα, περιστρέφονται ταχύτατα, διασκορπίζουσι εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς φωτεινοτάτην πληθῶραν σπινθήρων καὶ παρασύρουσι καὶ ἀφανίζουν μὴ φειδόμενα οὐδὲ ῥάσων ἱερέων οὐδ' αὐτῶν τῶν χρυσῶν χρυσῶν τοῦ ἐπιταφίου, καὶ κατακλινοῦσι πᾶν τὸ προστυχόν... Ἐημερόνει τέλος τὸ Σάββατον, ἐπέρχεται ἡ Ἀνάστασις. Χριστὸς Ἀνάστη! καὶ ὅλα τὰ σκωριασμένα ὄπλα σκούζουσι λυσσωδῶς, ὅλα τὰ ἄχρηστα πηλίνα ἀγγεῖα θραύονται διὰ τὸ πείσμα τῶν Ἑβραίων ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων, καὶ μὲ τὴν πρώτην σφαγὴν τῶν πρώτων ἀμυνῶν, τῶν προωρισμένων νὰ ψηθοῦν πανηγυρικῶς σήμερον ἐπὶ τῶν πυρῶν τοῦ Πάσχα, καὶ μὲ τὸ πρῶτον ῥάντισμα τοῦ χυνομένου αἵματος ἢ βαρεῖα σκιά τῆς Τεσσαρακοστῆς ἐξαφανίζεται πρὸ τῶν κοκκίων αὐγῶν τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐγκαρδίων φιλημάτων τῆς Ἀγάπης.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου,

Περνοῦσα τὸ δρόμο τῆς Κηφισιδῆς κοντὰ ἐπὶ τὴν γωνία τοῦ βασιλικοῦ κήπου βλέπω ἀνθρώπους μαζεμένους· ὅλοι εἶχαν τὰ μάτια τους προσηλωμένα κάτω· κάποιος, εἶπα, κἀκεῖ θὰ ἔπαθε· τίποτε μαχαιριές, τίποτε μεθύσι, τίποτε ἀρρώστια, τὰ συνειδησιμὰ καὶ πλησίασα. Κ' εἶδα ξεπλωμένο κατὰ γῆς ὄχι ἀνθρώπον· ἄλλο πλάσμα· ἕνα ἄλογο. Πεσμένο ἦταν ἐπὶ ξερβὶ πλεορῶ· βαρεῖα βαρεῖα τὸ κεφάλι του ἐπὶ λάσπη παραιτημένο, σὰ σφιχτοκαρφωμένο ἐπὶ τῆς τῆς κορμὶ του μονάχα σάλευεν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή σὰν ἀπὸ βαρῶν ἀγῶνα· σὰ νὰ γύρευε νὰ ξεκασάνη, νὰ λυρωθῆ, νὰ ξεκασηκωθῆ τοῦ κίκου, τοῦ κίκου· συντριμμένα τὰ κόκαλά του, πόνος τόσφαζε, μαρτύριο τόπνιγε. Τέντονε τὰ πόδια καὶ κῆπον κῆπον τ' ἀνασῆκωνε τὸ ἐν' ἀπὸ τὰ πσινά του, τὸ δεξί, καὶ τὸ κουνούσε ἀργὰ δὴν τρεῖς φορὲς· ἔλεγε πὺς κάποιον ἔκραζε· καὶ πάλι τὸ ξεράριζεν ἀδοῦλευτο, κ' ἔμενεν ἀκίνητο· Ἦταν ἐπὶ τραβᾶν μ' ἄλλα δύο γλύστηρε κ' ἔπεσε· καὶ πέφτοντες χτύπησε· τὰ σίδερα τοῦ σύντριψαν τὴν ραχοκοκαλιά· τᾶλλα δὴν συντρόφια του τὸ πάτησαν καὶ αὐτὰ κατὰ, τ' ἀποτελείωσαν. Τάβγαλαν ἔξω ἀπ' τὴν γοαμῆ, τὸ τραβᾶν μὲ τᾶλλα τράβηξε τὸ δρόμο του. Τὸ χτυπημένο ὦρα τὴν ὦρα ἔπεφτε σὲ πὺν μεγάλο βύθος· τοιγῶν του οἱ μαζωμένοι κῆττασαν, φλωρούσαν, χωράτεναν, γελούσαν. Κ' ἐκεῖ μπροστὰ ἐπὶ τὰ μάτια τους τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ ψυχομαχοῦσε κ' ἔδινε τοῦ λογικοῦ τὸ ἄλογο τὸ πλέον ἀξιόμιμητο, τὸ πλέον ἱερὸ παράδειγμα· πὺς νὰ ξη κανεῖς καὶ πὺς νὰ πεθαίνῃ! Τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς δὴν τὸν φοβήθηκε τὴ Μοῖρα τὴν ἀκίνητη νὰ τὴ νικήσῃ δὲ στοχασθῆκε τρελλὰ· σὰ στοικὸς φιλόσοφος ὑπόμεινε τὴν πίκρα· σὰ στοικὸς φιλόσοφος ἔμεινε μακρὰ ἀπὸ τὴν κελίαν. Ἀπάνου ἐπὶ δουλιὰ τὸ χτύπησαν ὁ κεραννὸς τῆς Μοῖρας· ἄλλοιμονο αὐτὸν ποῦ πέση· ἔχθροι τοῦ γίνοντ' ὅλοι, ξένοι

καὶ δικοί· ἔτσι, τὰ συντρόφια του δὴν τοῦδωσαν βοήθεια· μάλιστα τοῦ ἔκαμαν κακό· δεμένα κ' αὐτὰ, τράβηξαν ἐνήμπορα τὸ δρόμο τους ὅσο ποῦ νᾶρθ' ἡ ὦρα τους. Ἐπεσαν ἦσχα ἦσχα, χωρὶς φωνή, χωρὶς κλύματα, χωρὶς τινάγματα· μὴ ὁ ἴδρωτος τῆς ἀγωνίας χύθηκεν ἀπάνου του ποτοῦ στεγνώσῃ ὁ ἴδρωτας τῆς ἐργασίας. Νόμιζες ὄχι πὺς βασιλεύεται συντριμμένο καὶ χαροπολεμᾶ· θαροῦδες πὺς ἀπλώθηκε νὰ ξεποστᾶσῃ καὶ ἄθελα τὸ πῆρε ὁ ὕπνος· ἔζησε σὰ μάρτυς καὶ πέθανε σὰν ἦρας· κ' ἄθελα ψιθύρισα· Ἄνθρωπε, παραδειγματίσου! Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΤ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΙΧΤΟΥΡΑ

Κόπικε, γιατρέ μου, τὸ ἀπὸ δὴν νὰ ἔδῃς τὸ Δημήτρη μου, μοὶ ἐφώναξε γυνὴ τις ἐν τῷ χωρίῳ «Δανακὸς» οὔπου μετέβη· ἐκ Φιλοτίου κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα.

— Δὲν εἶμαι γιατρὸς, κερά μου.

— Ὅχι δὴ ἐξοχώτατε, νὰ συχωρεθῶνε τὰ πεθάνεμά σου, κάμε τὸ κόπο νὰ τὸ δῆς ποῦ νὰι τὸ κακὸ τυγόνιχτοურიαιμένο. Τὰ προχτὲς τὸ ἤτεψενη ἢ γρηῖα ἢ γιάτρισα μὰς, τοῦ πνε καὶ τὸν ἐξορκισμὸ τοῦ παπα Βασίλη ἀπὸ τὸ Φιλότι, μὰ δὲν εἶδνε χαίρι τὸ καμένο. Σήμερον πάλι τὸ πρῶτὸ ποῦ ζυμώσαμενε τοῦ βάλκαμενε στὸ λαμό τοῦ τὴν πανιστήρα τοῦ φούρνου· ἐσὰ δὴ ζεστή καθὼς ποῦ ἦτανε καὶ τὸ πῆραμενε τρεῖς βόρτες τὸ χωρίδ καὶ τοῦ σημπαίγανε τσοὶ ντενεκέδες τὰ ἄλλα κοπέλια, μὰ νὰ ποῦ δὲν εἶναι βολετὸ νὰ σωτηρευτῆ...

Ἐκινήθη τότε ἡ περιέργειά μου καὶ ἐσκέφθην νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως. Ἐζήτησα δὲ νὰ προσκληθῆ ἀμέσως ἢ γιάτρισα.

— Ὅχι τὴν ἤθελες, γιατρέ μου, γιὰ νὰ κάμετε συβούλιο, μὰ λείπει στ' Ἀκρωτήρι καὶ θὰ στραφῆ στὸ χωρίδ αὔριο ποῦ νὰι Κυριακή.

— Ναι... ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἔρχομαι αὔριο.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὰ πλερώσῃ, γιατρέ μου...

— Ποῦ εἶναι ὁ Δημήτρης; ἤρωτήσα.

— Ἐλα μπρὲ σὺ ἐδῶ νὰ σε δῇ ὁ ἐξοχώτατος...

Προβάνει ὁ Δημήτρης, ἡλικίας περίπου ἑκτὸ ἐτῶν, κίτρινος, πάσχων ἐξ ἰκτέρου καὶ κρατῶν τεμάχιον ἄρτου· ἀλλὰ μόλις μὲ εἶδεν, ἐτρέπη εἰς φυγὴν περίτρομος. Μ' ἐφοβήθη, καὶ εἶχε δίκαιον, διότι ἐν τῷ χωρίῳ ἐκεῖνῳ ἀποτελουμένῳ ἐκ τριάκοντα περίπου οἰκιῶν, κειμένῳ δὲ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Διὸς, σπανίως βλέπουσι τινὰ ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἰδίως ἐν ὄρχειμῶνος. Ἄλλ' ἐσκέφθην ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραμείνω ἐπὶ πλέον ἐκεῖ· καὶ ἀποχαιρέτισας τὴν πελάτιδά μου, ἐπέστρεψα ἀμέσως εἰς τὸ χωρίον Φιλότι, ὅπερ ἀπέγει περὶ τὴν μίαν ὥραν τοῦ Δανακοῦ.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νὰ ζητήσω τὸν παπα Βασίλη· ἵνα ἴδω τὸν ἐξορκισμὸν περὶ οὗ ἔτυχε ν' ἀκούσω καὶ ἄλλοτε, παρὰ γράδιον, εἰς διάφορα χωρία, ὅτι «εἶνε τὸ μόνο ἀντιπάρμαχο τοῦ νίχτουρα».

Ὁ ἱερεὺς οὗτος, ὅστις εἶναι ἀρκετὰ μορφωμένος, μοὶ ἐπέδειξε γελῶν, «Μικρὰν Στιχολογίαν», ἐκδοθεῖσαν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1755, ἐπὶ τοῦ ἐξωσύλλου τῆς ὁποίας εὐρηται χειρόγραφος ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐξορκισμὸς. Μοὶ προσέθηκε δὲ ὅτι, καθ' ἃ γνωρίζει, ἐκ παραδόσεως, ἄλλοτε ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ καὶ ὑπὸ ἱερέων.

1 Τὸ χυνομένον πανίον ὅπερ δένουσι βεβρεγμένον εἰς τὴν ἄκραν ξύλου καὶ καθαρίζουσι δι' αὐτοῦ τοὺς φούρνους.

Ὁ ἐξορκισμὸς ἔχει οὕτω ἀπαρallάκτως :

Εὐχὴ εἰς τὸν νίχτουρα.

Ὡς ἐξήρχετο ἡ θεοτόκος ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ αἰλιώνος μετὰ μυρίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων ἀπήντησεν τὸν νίχτουρα, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἢ παναγία θεοτόκος καὶ εἶπετου, ποῦ ὑπάγεις νίχτουρα, δισέχτορα, πράσινα, κίτρινα, συναγωγῆ τοῦ χρόντος καὶ ἀδελφῆ τοῦ θανάτου; τότες αὐτὸς ἐγύρισε καὶ λέγει πρὸς τὴν ὑπεραγίαν θεοτόκον, τί μὲ ερωτᾷς νὰ σοῦ εἰπῶ, τὰ ὄροι μὲ εἶδαν καὶ ἐκρήθρισαν, ἡ θάλασσα μὲ εἶδεν καὶ ἔφριξεν, καὶ βροντῆς καὶ ἀστραπῆς καὶ εφοθηθησαν, καὶ σὺ θεοτόκε μὲ ἐρωτᾷς ποῦ ὑπάγω; ὑπάγω εἰς τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμβῶ εἰς τὰ κρανίαν τους καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ νὰ δράμω εἰς τὰ πλευρὰ αὐτῶν καὶ περιζώσω αὐτούς. καὶ ἡ ὑπεραγία θεοτόκος καὶ κυρία ἡμῶν ἔστειλεν ἐμένα τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ νὰ σε ὀρκίσω μὲ οἶνον καθαρὸν καὶ με χρυσὴν σφραγίδα, ὀρκίζω σε εἰς τὰ εικοσιτέσσερα γράμματα τρέχι ὁ ἥλιος εἰς τὴν καρούτζια, ὀρκίζω σε νίχτουρα, δισέχτορα, κίτρινα, πράσινα εἰς τὴν πανάχραντον καὶ δέσπηναν θεοτόκον, ὀρκίζω σε νίχτουρα, πράσινα, κίτρινα, εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ τὸν ἀσάλευτον καὶ εἰς τὰ στερεώματα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἰς τὰ σησθήματα τῶν ἰδαίων· ἐξέλθε ἀπὸ τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ (ὁ δαίνα). Ὀρκίζω σε εἰς τοὺς ἀγίους ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, ὀρκίζω σε εἰς τοὺς ἀγίους ἀποστόλους τοὺς δώδεκα καὶ εὐδομικοντα. ὀρκίζω σε νίχτουρα, πράσινα, κίτρινα καὶ εἰς τοὺς τέσσαρα εὐαγγελιστάς, ἐξέλθε καὶ ἀναχώρισον ἀπὸ τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ (ὁ δαίνα). στώμεν καλῶς, στώμεν μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ἀμήν, ἀμήν, ἀμήν, μέγα τὸ ὄνομα τῆς ἀγίας τριάδος ὑπεραγία θεοτόκε βοήθεισον καὶ ἐξασθένεισον τὸν δούλον σου (ὁ δαίνα) τρεῖς φορὰς καὶ ἀπόλυσι. Τέλος.

Ὁ Σακελλίων Φιλοτίου δημητήριος ἱερεὺς Ἀαρῶν ἔγραψα 18....

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μετέβην πάλιν εἰς Δανακὸν ὅπου εἶπον τὴν γιάτρισσα· ἀλλὰ, τὰ τῆς συνεντεύξεώς μου ἐκεῖνης θὰ ἐπιστείλω ἄλλοτε τῇ Ἑστία.

Ἐν Νάξῳ.

MIX. IAK. ΜΑΡΚΟΠΟΛΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁ δομικὸς τῶν χειμῶνων.

Ὁ χειμὼν τοῦ 1709 ἦτο, καθὰ γράφει ὁ γνωστὸς φυσιοδίφης Φ. Σούβερτ, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Ἰανουαρίου μέχρι τῶν μέσων Φεβρουαρίου, ἐκ τῶν φοβερωτάτων καὶ ψυχροτάτων διὰ τὴν μέσην Εὐρώπην. Ὅχι μόνον εἰς τὰς ἐξοχὰς ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς στενωτάτας ὁδοὺς τῶν πολυανθρωποτάτων πόλεων, προσέτι δὲ ἐντὸς τῶν οἰκίων καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν κλινῶν ἐξεπάγιασαν τότε πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἡ ἰσχυροτάτη πυρὰ ἐν τῇ θερμάστρᾳ καὶ τῇ ἐστία δὲν ἤρκει ὅπως θερμάνη ἔστω καὶ μετρίως μικρὸν δωμάτιον· ἐνῶ τὰ σίδερα τῆς θερμάστρας ἦσαν διάπυρα, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἐπ' αὐτῆς πλησίον τοῦ παραθύρου ἐπάγωνε τὸ ὕδωρ ἐν τοῖς δοχείοις, ἅτινα διερρηγνύοντο αἰφνης ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ διαστελλομένου πάγου, ὅπως οἱ βράχοι ἐν ταῖς χαράδραις τῶν ὁπίων πηγνυαὶ τὸ ὕδωρ. Στρούθια καὶ ἄλλα πτηνὰ καὶ ὄρνεα ἐπιπτον ἐνίοτε νεκρὰ ἄνωθεν. Σειρὰς ὀλοκλήρους ξυλοκοτῶν εὕρισκον τότε ξεπαγιασμένας ἐν μέσῳ τῶν χιονοστοιβάδων. Αἱ νυκτερίδες ἐξῆπνησαν ἕνεκα τοῦ ἰσχυροῦ ψύχους ἐκ τοῦ χειμερινοῦ ὕπνου των καὶ ἐφαίνοντο αἰφνης ἐν μέσῳ ἡμέρας περὶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἀλλ' ἐπιπτον μετ' ὀλίγας πάλιν νεκρὰ εἰς τὸ ἔδαφος. Αἱ ἔλαφοι καὶ αἱ δορκάδες ἐν γάστρῃ τὴν ταχύτητά των, ὡς παράλυτοι ἐδά-

διζον εἰς τὰς ἐξοχικὰς ὁδοὺς, πολλάκις μάλιστα ἐφθάνον πλησιέστατα εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κατοικίας· ἐπιλήθοντος τοῦ ἔαρος εὐρέθησαν πλεῖστα ἐξ αὐτῶν νεκρὰ εἰς τὰ δάση. Αἱ λίμναι καὶ τὰ ρυάκια, ὧν τὸ ὕδωρ εἶχε παγώσῃ μέχρι τοῦ βυθοῦ, ἀπέδιδον δυσωδίαν, ὅταν ἐτάκη ὁ πάγος, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν ἰχθύων. Ἡ ἐλευσιότης καὶ ἡ ἐνδεια παρυσιαζόντο τότε ὑπὸ ποικιλωτάτας μορφῆς, διότι ἐκτὸς τοῦ ψύχους ὑπέφερον ὁ λαὸς καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως καὶ μεγάλης ἀκριθείας τῶν τροφίμων. Αἱ χειμερινὰ σπορὰ, τὰ κλήματα καὶ τὸ μέγιστον μέρος τῶν ὀπωροφόρων δένδρων εἶχον καταστραφῆ· τὰ ποτὰ καὶ τὰ λαχανικὰ εἶχον μεταβληθῆ εἰς πάγον καὶ ἐντὸς τῶν καλητέρων ὑπογείων. Πολλοὶ ὀδοιπόροι εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀποθάνωσι καθ' ὁδὸν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπιβάται τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν καὶ οἱ ἀμαξήλαται εἶχον τὴν αὐτὴν τύχην καίπερ προσυλασσομένοι διὰ χουναρικῶν καὶ πολλαπλῶν ἐνδυμάτων. Πολλάκις δὲ συνέβη νὰ φθάσωσι αἱ ἀμαξῆαι αὐταὶ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ οὐδεὶς ἐπιβάτης ἢ ταχυδρόμος νὰ ἐξέλθῃ· οἱ ταξειδιῶται εἶχον ἀπλούστατα μεταβληθῆ εἰς πτώματα. Ἐκ βαθμῶν τινων πλειοτέρας ἢ ὀλιγοτέρας θερμότητος ἐξαρτᾶται ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου μᾶς μὲ ὅλην τῆς τὴν μεγαλοπρέπειαν! Τίς θὰ ἐμποδίσῃ τὸν δημιουργὸν ν' αὐξήσῃ κάποτε τὸν χειμῶνα κατὰ τοὺς βαθμοὺς αὐτούς;

Νεώτατα πειράματα ἐπὶ τῆς χολέρας.

Εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐταιρίαν τῆς Βιέννης ἀνεκινώθησαν ἐσχάτως τὰ ποτελέσματα σπουδαίων πειραμάτων γενομένων πρὸς ὑποστήριξιν τῶν περὶ χολέρας γνωμῶν τοῦ Πეტτενόφερ. Ἐν τῷ παθολογικῷ φροντιστηρίῳ τοῦ καθηγητοῦ Στρίκερ κατέπιον 4 πρόσωπα ἐπανειλημμένως κατὰ τὸν Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον μεγάλας δόσεις χολερικῶν καλλισρευιῶν προερχομένων ἐκ χολεριῶντων τῆς Βιέννης καὶ τῆς Πέστης. Ἐκτὸς τῶν διαρροτῶν οὐδεμία ἄλλη διατάραξις τῆς ὑγείας παρατηρήθη εἰς τοὺς 4 τούτους, καίτοι εἰς τὰ ἀποχωρήματα αὐτῶν ἀνευρίσκοντο βακτηριδία τοῦ Κόχ. Ἐνα δὲ λείψωσι αἱ κατὰ τῶν πειραμάτων τοῦ Πეტτενόφερ ἐνστάσεις, ἐξουδετερώθη τὴν φορὰν ταύτην τὸ ὄξυ τοῦ στομάχου δι' ἀραιῶν διαλυμάτων σόδας.

Νέα μέθοδος τηλεγραφικῆς δυνεννοήσεως.

Εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς Ἑστίας ἐγένετο λόγος περὶ τῆς νέας μεθόδου τοῦ Ἐδισῶνος πρὸς τηλεγράφην ἀνευ συρμάτων συγκοινωνούντων, ἥτοι ἀπλῶς μόνον δι' ἐπαγωγῆς. Νῦν ὁ πρῶτος ἡλεκτρικὸς τῶν ἀγγλικῶν τηλεγράφων κ. Πρῆς (Preece) ἐξέτελεσε πειράματα, ὅπως εὐρη μήπως εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν πυρφόρων πλοίων καὶ τῆς παραλίας κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἐδισῶνος ὑποδεχθέντα τρόπον. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐτάχυσεν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Κάρδιφ καὶ εἰς τὴν τῆς νήσου Φλαθῶλμ, ἥτις ἐπέτρεχε τόπον πυρφόρου πλοίου, δύο σύρματα εἰς ἀπόστασιν 4800 μέτρων. Τὰ ρεύματα τοῦ ἐνός ἔπρεπε νὰ παράγωσιν ὅμοια ρεύματα εἰς τὸ ἀπέναντι κείμενον. Πράγματι δὲ ἡ συνεννόησις ἐπέτυχε τὸσον καλά, ὅστε τὸ ζήτημα δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς κελυμένον. Τὰ ὑπὸ τοῦ Πρῆς ἐπιβεβαιωθέντα πειράματα τοῦ Ἐδισῶνος, εἶνε βεβαίως προωρισμένα νὰ φέρωσιν ἀνατροπὴν ριζικὴν εἰς τὸν νῦν ὑπάρχοντα τρόπον τῆς τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας, θὰ λείψωσι δὲ καὶ τὰ συνεχῆ κωλύματα ἐν τῇ διαβιβάσει τῶν τηλεγραφημάτων, ἅτινα συμβαίνουσι παρ' ἡμῖν ἐκ τῆς συχνῆς διακοπῆς ἢ καταστροφῆς τῶν συρμάτων. Πρόκειται μόνον ἔτι νὰ ἐπιτευχθῆ καὶ εἰς μακροτέρας ἀποστάσεις, ὅτι μέχρι τοῦδε κατωρθώθη εἰς 4800 μέτρων ἀπόστασιν. P*